

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1804/2024
19.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Ђидић, адвокат из ..., против туженог АД за путеве „Крушевацпут“, Крушевац, чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., ради потраживања из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2091/23 од 15.01.2024. године, у седници одржаној 19.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2091/23 од 15.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 264/22 од 28.02.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца делимично и обавезаи тужени да му исплати на име мање исплаћене зараде за период од 22.01.2015. године до 31.12.2017. године укупан износ од 619.147,1 динар, са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му на износе из става првог изреке пресуде који се односе на разлику у неисплаћеној заради за период од 22.01.2015. до 31.12.2017. године уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у корист Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Крушевац, доприносе за социјално и здравствено осигурање запосленог у корист Републичког фонда за здравствено осигурање запослених, Филијала Крушевац, као и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 21.054,00 динара, на име неисплаћеног регреса за 2016. годину, почев од 01.01.2017. године до коначне исплате, износ од 31.554,54 динара на име неисплаћених трошкова за исхрану за 2016. годину, почев од 01.01.2017. године до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 140.320,80 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2091/23 од 15.01.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Крушевцу П1 264/22 од 28.02.2023. године, у ставовима првом, другом и четвртом изреке тако да гласи да се одбија тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужени да му на име мање исплаћене зараде за период од 22.01.2015. године до 31.12.2017. године уплати укупан износ од 619.147,1 динар, са законском затезном каматом на појединачно одређене износе од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му на износе из става првог изреке пресуде који се односе на разлику у неисплаћеној заради за период од 22.01.2015. до 31.12.2017. године уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у корист Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Крушевац, доприносе за социјално и здравствено осигурање запосленог у корист Републичког фонда за здравствено осигурање запослених, Филијала Крушевац, као и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 122.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је одговорио на ревизију тужиоца.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на које ревизијски суд пази по службеној дужности, нити има других битних повреда одредаба парничног поступка на које се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код туженог на неодређено време по основу уговора о раду од 14.02.2009. године, анекса бр. 1. уговора о раду од 15.04.2009. године и анекса бр. 2. уговора о раду од 01.02.2010. године. Одредбом члана 14. став 1. и 2. предвиђено је да основну зараду запосленог чини производ основне зараде за најједноставнији посао при просечном месечном фонду часова од 174 и коефицијента посла 2,0 и да се новчани износ основне зараде за пуно радно време и стандардни учинак утврђују у бруто износу од 37.705,34 динара. У утуженом периоду код туженог се примењивао Посебан колективни уговор за делатност путне привреде ("Службени гласник РС", бр. 3/15). У утуженом периоду тужени је исплаћивао тужиоцу зараду према уговору о раду са анексом, исплаћени износи нето месечних зарада били су виши у односу на прописану нето минималну зараду у Републици Србији. Тужени приликом обрачуна зараде није примењивао цену рада прописану Посебним колективним уговором за делатност путне привреде (цена рада у висини минималне цене рада утврђене Одлуком Социјално-економског савета основаног за територију Републике), те је применом исте утврђена висина потраживања тужиоца, односно да разлика зараде за утужени период износи 619.174,01

динар (који представља разлику између исплаћене зараде према Уговору о раду и анексу и зараде обрачунате према коефицијенту посла 2,00 и цене рада у висини минималне цене рада, утврђене Одлуком Социјално-економског савета основаног за територију Републике Србије), као и да је тужени за 65.623,42 динара исплатио тужиоцу већу зараду од обрачунате множењем коефицијента посла који тужилац обавља прописаног ПКУ за делатност путне привреде од 1,3 (најнижи коефицијент одређен за другу групу послова) и минималне цене рада утврђене у складу са законом, те ако се зарада обрачуна множењем коефицијента посла који тужилац обавља прописаног ПКУ за делатност путне привреде од 1,75 и минималне цене рада, у тој ситуацији је тужиоцу мање исплаћена зарада за износ од 367.331,99 динара. Првостепени суд је утврдио да је потраживање тужиоца као бившег запосленог који има потраживања по основу мање исплаћених зарада пре 31.10.2021. године, укључено у унапред припремљени план реорганизације код туженог бр. 2Рео 1/2022 и разврстан у прву класу поверилаца, те сходно члану 165.а став 3. Закона о стечају не гласа за план реорганизације.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев. По налажењу тог суда, послодавац је овлашћен да утврди најмању цену рада која служи као основица за обрачун зараде запосленима, али тако утврђена цена рада не сме бити нижа од цене рада коју утврђује социјално економски савет, јер би у том случају била створена могућност да се запосленом исплаћује зарада мања од минималне, односно зарада у умањеном износу као у конкретном случају.

Одлучујући о жалби туженог другостостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев, сматрајући да тужилац нема право на тражену разлику зараде када је послодавац обрачунавао и исплаћивао запосленом зараду најмање у уговореној висини, а тако исплаћена зарада била виша од минималне зараде.

По оцени Врховног суда, становиште апелационог суда је правилно, а наводи ревизије о погрешној примени материјалног права неосновани.

Према Закону о раду запослени има право на одговарајућу зараду за обављени рад, а уговор о раду садржи елементе за утврђивање основне зараде. Основна зарада као елемент одговарајуће зараде утврђује се у висини минималне цене рада што је у складу са законом, али под условом да је одговарајућа зарада на коју запослени има право виша од минималне зараде. Такође, цена рада коју примењује послодавац приликом обрачуна зараде може бити нижа од оне коју одређује социјално економски савет, али зарада коју послодавац исплаћује запосленом не сме бити нижа од утврђене минималне зараде. У конкретном случају, уговором о раду (анексима) регулисано је право тужиоца на зараду тако што је уговорен новчани износ основне зараде. Тужени је у спорном периоду обрачунавао и исплаћивао тужиоцу зараду у уговореној висини и тако исплаћена зарада је била виша од минималне зараде, па тужилац нема право на тражену разлику. Правилан је закључак апелационог суда да тужилац нема право на разлику зараде обрачунату на начин да се комбинује цена рада из Посебног колективног уговора за делатност путне привреде (цена рада у висини минималне цене рада) и коефицијента из уговора о раду (анекса), нарочито када је исплаћена зарада тужиоцу у спорном периоду била виша од зараде обрачунате на начин на који прописује ПКУ за делатност путне привреде за коефицијент посла који тужилац обавља (од 1,3), а при том тужилац није доказао да би му у таквој ситуацији припадао

коэффициент од 1,75 (највећи коэффициент одређен за II групу послова). Како је тужиоцу у спорном периоду исплаћивана зарада у већем износу у односу на минималну зараду, правилно је одбијен његов захтев.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен, с обзиром да ови трошкови нису били нужни за вођење парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, па је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**